

"een daguil?"

Het uiltje zuchtte en schurkte zich nog eens wat dieper in zijn veren.

"Hé, luilak", riep zijn moeder, "'t is nacht, we gaan op jacht!"

"La-me-nou-slapen", bromde het jonge uiltje, "straks als het licht is..."

"Niks ervan, snerpte zijn moeder, "uilen jagen 's nachts...'t zal mij weer niet overkomen, ik heb een daguil voortgebracht, nou die worden niet vet, kom op joh, vliegen zal je!"

En ze pakte hem met haar scherpe snavel bij zijn staartveren en kiepte hem zó het nest uit.

Tja...toen moest hij wel de vleugels uitslaan en van schrik hapte hij een motje uit de lucht, bah wat smaakte dat vies! Als dat was wat de nacht hem bracht... Zijn moeder schudde van het lachen: "Sufferd, motten kun je niet eten, die zijn bitter...daar gaat een muis, pak hem!" Het uiltje liet zich naast de muis vallen, die piepte: "Genade, ik heb vrouw en zeventien kinderen..."

"Ach" antwoordde het uiltje, "ga maar...ik heb niet meer zo'n honger".

"Hoe kon je díe nou missen!" krijste zijn moeder woedend.

"Te moe, denk ik," antwoordde het uiltje knipogend, kroop weer terug in het nest en schurkte zich behaaglijk voordat hij weer in een diepe slaap viel.

© februari 2008, Alida, BasicPublishing.nl